

„האנס המנומס“ נדון, ריצה את עונשו ושוחרר. עכשיו הוא נחמד שוב. האם חזר לסורו? מצאנו האנס

כ אשר הופיע שלמה לביעמי לחקירת המיסטרה השבוע, הוא הצהיר שאין לו כל קשר למעשים המגונים שנעשו באחרונה בנתניה. „עברתי שיקום כבתי-הסוהר“, אמר. האם יש שיקום לאנסיס? שאלה זו נבחנה, בעיקר בארצות-הברית, וטרם נמצאה לה תשובה מכרעת.

במדינות פרימיטיביות נהגו לסרס אנסיס, וחשבו כי בכך פתרו את הבעייה. אלא שכפי שאמר מנהל תוכנית-השיקום לאנסיס בכלא קונטיקט בארצות-הברית: „אונס הוא הבעיה סכסואלית של אלימות, ולא התבטאות אלי-מה של סכסואליות“. ואמנם פותחה בארצות-הברית שיטה חלופית לסירוס, המכונה „סירוס כימי“. המטופלים מקבלים תרופה בשם פדרפרובה, המפחיתה באופן ריאטי את החשק והכוסר המיני. נוסף על כך עוברים המטופלים גם טיפול פסיכולוגי ארוך, לפני חזרתם לחברה.

בישראל אינה נהוגה עדיין שיטת הריפוי של „סירוס-כימי“. האנסיס המורשעים בריו עוברים בכלא איבחון, וכמידת הצורך מקבלים טיפול פסיכיאטרי או אחר, כל אחר לפי צרכיו ולפי אפשרות המטפלים בכלא.

מצע

רז

כ אשר נידון שלמה לביעמי ב-1978 ל-30 שנות-מאסר על-ידי בית-הדין העונש המחוזי בתל-אביב, היתה מטרת העונש להרחיק את הנאשם מהחברה למשך זמן רב, כך שכאשר ייצא מהכלא, בגיל 65, שוב לא יהיה מסוכן לציבור. בית-הדין העליון הפחית את העונש ל-18 שנה, ונשיא-המדינה העמיד אותו על 15 שנה. בתום 10 שנות מאסר, אחרי הפחתת שליש מעונשו, שוחרר לביעמי בסוף יולי 1988, בגיל 47, גיל שבו הפעילות המינית של הגבר עדיין רבה. פרשת „האנס המנומס“, כפי שכונה לביעמי כאשר נעצר, היתה אחת הארוכות והדקשות לפיענות. הוא החל את פעילותו

אשת-האנס חנה לביעמי
גם מנהלת

ברצמבר 1976 והמשיך לאורך תקופה של כמעט שנתיים, כאשר הוא מתעתע במיסטרה ובמיסטר-הגבול, שעשו כמיטב יכולתם כדי לעצרו.

במיקרה-האונס הראשון היה הקורבן אשה בת 30, שאותה הכיר האנס ליד תחנת-הרכבת בצפון תל-אביב, מקום שהפך למרכז-פעיי-לותו.

בין השניים התפתחה שיחה, והוא הציע לאשה ללוותה במכוניתו לביתה. בדרסם למכונית, מתחת לגשר-איילון, הודיע האנס לאשה כי הוא עומד לבצע בה אונס. נימת קולו האריכה לא השתנתה כאשר הצהיר על האונס.

המיקרה השני קרה באפריל 1977. גם הפעם מצא האנס את קורבנו בתחנת-הרכבת, והציע ללוותה ברגל לביתה בגיבועתיים. מתחת לגשר-איילון חיכה הפעם לזוג מצע של קרטונים מעל ענפי-עץ רכים. מצע זה הפך מאז לסימלו המיסחרי של „האנס המנומס“. הוא הקפיד מאז בכל מיקרה להכין מראש מצע רך ונוח לקורבנותיו, לפני מעשה. הוא בחר בדקדקנות את הענפים למצע והשתדל שיהיה רך ונוח ככל האפשר, ופסל ענפים קשים וחדים. במיקרים אחדים הביא את הענפים ממרחק רב אל המקום, שבו בחר כמקום האונס.

במהלך הזמן, כאשר מיספר הקורבנות גדל ל-10 ויותר, ואחרי ששורת, ששימשה כני-ערת-פיתיון של המיסטרה, לא הצליחה ללכוד את האנס, התברר כי יש לו עוד סימך היכר. האנס נהג להתנצל מראש לפני כל נאנסת וגם לאחר המעשה. תכונתו זו היא שהיקנתה לו את השם „האנס המתנצל“ או „האנס המנומס“.

מעשי-האונס הרבים שחלקם היו אכזריים, גרמו לפאניקה בתל-אביב. נשים התרחקו מהמקומות שנחשבו כמרכזי-פעולה של האנס, מלכודות מיסטרות הקיפו את האיזור כלילות, ופעמיים הודיעה המיסטרה כי לכרה את האנס — ונאלצה לחזור בה.

„על חס“

ב יום רביעי, באמצע יוני 1978, הבחין שוטר ממיסטרת כפר-סבא באדם שחוסם עור, שפסע ליד בית-החולים מאיר, כשתחת בית-שחייו יריעות ניילון וקרטונים. רק שבועיים לפני כן שמע השוטר הרצאה ותי-דרוך על מי שכונה „האנס המנומס“ ועל שיטת-פעולתו. הוא הועיק מיד תיגבורת.

השוטרים התפרשו בשטח, וראו את הגבר שוטח בקפידה את היריעות והקרטונים על הקרקע. אחרי כישלונות קודמים של המישי-טרה היתה הפעם הוראה מפורשת לעצור את החשוד רק בעת מעשה, ממש „על חס“.

שיבצה שוטרים התפרשו בשטח וחיכו. אלא שלרוע המזל לא עברה בסביבה אף אשה בודדה אחת. כאשר ראו השוטרים את החשוד מתחיל לאסוף את יריעות הניילון והקרטונים ומתקדם לעבר מכונית אופל שחנתה בסביבה, התקבלה הוראה לעצור אותו בכל מחיר.

המעצר עלה לשוטרים במחיר כבד. החשוד גדל-המידות לא הסכים למעצר. הוא נאבק והנחית מהלומות בשוטרים ואף חבל בהם חבלות קשות. שני שוטרים נפצעו ונזקקו לאישפוז. האחרים היו תבולים, מרוטים ושו-תתידים.

„האנס המנומס“ בדרך לכלא (1978)
גם אלגונטי, גם אכזרי

אחרי עיסקת-טיעון שעשה סניגורו של האנס המנומס — שהתגלה כשלמה לביעמי (תנעמי), פועל-ניקיון בעיריית נתניה, בעלה של מנהלת בית-ספר ואב לשלושה — הודה הנאשם בתישעה אישומים. למרות הודאתו, נידון על-ידי בית-הדין העליון המחוזי, בראשותו של השופט בנימין כהן, ל-30 שנות מאסר, העונש החמור ביותר שהוטל אי-פעם על נאשם באונס. כשהם מודעים לנוק החמור שעלול הנאשם לגרום אם לא יירפא מני-טיותיו הפליליות, רצו השופטים להרחיקו מהחברה לנצח.

בית-הדין העליון, נרתע מפני חומרת העונש והעמיד אותו על 18 שנה בלבד. סודיות רפואית מונעת משרות בתי-הסוהר ומישרד-הבריאות למסור את פרטי הטיפול שניתן בכלא ללביעמי.

מאונן בגינה

ל פני שבוע, כאשר נעצר מחדש, היו בעוכריו של לביעמי שוב אותן יריעות-ניילון וריצועות-הקרטון שהביאו למעצרו לפי גיל 12 שנה.

שכן, שזיהה אותו, ראה את לביעמי מאונן בגן-השושנים בנתניה. בסמוך מצאה המישי-טרה את מצע הניילון והקרטונים, שהיה סימלו של לביעמי בתקופת „האנס המנומס“. לפני שיחרורו מהכלא עבר לביעמי ועדה, שבדקה את התנהגותו ואת תפקודו בכלא, וכנראה גם שמה לב לסכנה שהוא מהווה לציבור. הוועדה החליטה לשחררו בניכוי השליש, כאסיר ברישיון. אם יתברר כי הפר את תנאי-הרישיון וכי חזר לסורו, יחזור לביעמי לכלא להשלמת השליש, לעוד חמש שנים נוספות.

„מהרי“ הסיגרים הדקים של אג'יו, הולנד עכשיו גם בטעם קל ועדין

אוהרה: משרד הבריאות קובע כי - העישון מוזק לבריאות

לרענן את הנהג היא מטרת חברת „דלק“, את-ריענון לנהגים בתחנת-הדלק בגבעת-אולגה. האתר, המשתרע על עשרה דונם דשא ועצי-נוי, עם פינוח-חי ומיתקני-שעשועים, מעניק צל ושתיה קרה חינם לנהגים בדרכם מחיפה לתל-אביב. האתר, ראשון מסוגו בארץ, הוא התרומה הראשונה של חברת „דלק“ למניעת תאונות-דרכים במיסורת מיבצע „תדלקתי“, תרמתי!“. בכך ביטאה „דלק“ את החלטתה להשתתף במאמץ הלאומי. בתצלום למעלה: אורחי-הכבוד בחנוכת אתר-הריענון: שר-התחבורה משה קצב (במרכז) מורס מעוגות „דלק צלחה“, כשהוא שוב בין מנכ"ל „דלק“, אברהם אגמון וראש עיריית חדרה, נחמיה לבר (במסלע).